

~1~

Aveam optsprezece ani, plus-minus un secol de basm, când am avut parte de primul meu sărut.

Eram în ultimul an la un liceu din Brooklyn, unde mă înscriisesem la puțin timp după cei doi ani bizari pe care-i petrecusem în Hinterland. Tânjeam după normalitate. Tânjeam după rutină. Ca să fiu cinstită, mă închiuisem îmbrăcată într-un pulover de culoarea frunzelor, studiind într-o bibliotecă cu lambriuri de lemn, dar gândul s-a dovedit jenant mai târziu, când citeam *Inima-i un vânător singuratic*¹ sub tuburile fluorescente pâlpâitoare ale liceului nostru subfinanțat. Singurul motiv pentru care totul devenea suportabil era Sophia Snow.

¹ Roman al scriitoarei americane Carson McCullers, editura Polirom, 2013.

Poate că „suportabil“ nu este cuvântul potrivit. Ea era singura care făcea lucrurile să devină „interesante“. „Tulburătoare“ e un alt cuvânt care descrie bine situația.

La fel ca mine, Sophia era o fostă Poveste, o altă izgonită din Hinterland. Ochi mari, siluetă vânoasă de balerină și un păr negru care unduia asemenea algelor. Avea un chip ca de hologramă, diferit în funcție de unghiul din care-l priveai, genul de față pe care vrei să o scrutezi până îi descoperi toate secretele. Și până să te prinzi că n-ai șanse s-o descifrezi, ea ți-a furat portofelul din buzunar și ceasul de la încheietură.

Băieții o plăceau pe Sophia. Bine, nu doar băieții, însă doar cu ei își dădea un soi de non-întâlniri de doi bani, care presupuneau, în linii mari, băutură și plimbări. O vreme am lăsat-o să mă târască și pe mine cu ea, pentru că a existat o perioadă în care am simțit că nimic ce ținea de Pământ nu m-ar fi putut răni. Asta mă făcea să fiu curajoasă, dar însemna și că eram la doar un pas depărtare de a deveni insensibilă, *inumană* chiar, și voiam să alung sentimentul acela.

Într-o noapte ne aflam pe malul apei. Pe celălalt mal se vedea strălucirea geometrică a Districtului Financiar, iar eu priveam fix toate ferestrele acelea mici ca niște gămălii și-mi reaminteam că sub fiecare dintre acele lumini se afla probabil o persoană, că fiecare persoană avea o poveste și că orașul era plin de oameni ale căror vieți nu semănau deloc cu a mea. Presupun că ideea ar fi trebuit să mă facă să mă simt mai puțin singură, însă m-am gândit că niciunul dintre oamenii aceia, nici măcar unul, nu ar fi putut să înțeleagă ce eram sau ce văzusem

sau de unde veneam. Puținii care ar fi putut, Sophia printre ei, erau sfărâmați. Unii se spărseseră ca sticla, în cioburi ascuțite și sclipitoare, iar alții se transformaseră în pulbere și orașul îi împrăștiase. Eram puțin amețită de Cola caldă cu alcool și mă întrebam în care din aceste categorii voi sfârși până la urmă; mă compătimeam atât de tare, încât ar fi trebuit să-mi fie rușine.

Unul dintre băieții Sophiei – în noaptea aceea erau trei, doi care ar fi putut să-i placă ei și un atârănător – stătea lângă mine. Era unul dintre primii doi, suficient de atrăgător, cu două dungi rase pe o sprânceană. Asta însemna ceva, mi-am zis, dar nu reușeam niciodată să-mi amintesc ce anume.

Am stat un minut în tăcere.

— Știi, uneori te urmăresc.

Nu merita un răspuns, așa că nu am zis nimic.

— Ești tăcută, dar îmi place asta. Ești profundă, nu-i așa? a zis el.

A zâmbit ca pentru sine, așa cum fac băieții care rostesc replicile astea așa-zis sensibile, despre care au impresia că vor face hainele să zboare de pe fete. Doar pentru că nu fusesem încă sărutată, nu însemna că nu mai auzisem replicile astea.

— Ce te face să crezi asta?

— Ești așa de micuță..., a spus el criptic.

Era limpede că-și terminase repertoriul.

— ... dar pot să-mi dau seama că ai cu adevărat un *suflet* foarte mare.

— Ca să fiu sinceră, nici măcar nu știu dacă am un suflet, am răspuns eu. Mă adresam orizontului urban. Dacă sufletul e ceea ce te face uman, atunci probabil

că nu am. Asta dacă nu cumva sufletul e ceva ce să-ți poți *cultiva* ulterior. Și eu nu cred că-i cazul. Deci, n-am suflet. Asta ca să-ți explic de ce replicile tale de agățat nu merg la mine.

Era cel mai sincer lucru pe care îl spuneam cuiva după mult timp și cea mai lungă dintre intervențiile mele în acea seară. Am crezut că se va ridica și va pleca, ori că va fi dezorientat și-mi va zice că-s vreo zdreanță. În schimb, el a zâmbit.

— Doamne, ești a naibii de ciudată! a spus.

După care m-a sărutat.

N-a fost așa de simplu. Mai întâi am înțepenit, apoi mi-am băgat capul între umeri și m-am întors într-o parte. În cele din urmă, m-am tras îndărăt și am încercat să mă ridic în picioare, pentru că nu pricepea aluzia mea evidentă.

— Stai așa, stai așa! a zis el râzând.

M-a cuprins cu un braț pe după mijloc și era atât de puternic, încât putea să mă țină locului aparent fără niciun efort. Nu eram chiar speriată, dar nici nu puteam să mă desprind de el. Gura lui avea gust de Cola și usturoi și era cleioasă din cauza buzelor crăpate.

Partea din mine care odată ca niciodată l-ar fi putut ucide pentru asta, care i-ar fi transformat sângele în gheață cu o simplă atingere, a început să-mi clocotească în piept. Hinterlandul din mine se uscuse, secase, pierise aproape cu totul. Poate că-și ducea traiul acolo unde mi-ar fi sălășluit sufletul, dacă aș fi fost cu adevărat om. Acum nu eram nici una, nici alta – nici hinterlandeză, nici om – și felul în care fața lui se împingea într-a mea îngreuna respiratul.

Apoi, dintr-odată, eu găfâiam și el țipa, iar locul unde fața lui o atinsese pe a mea era acoperit cu sudoare tot mai rece. Abia după o clipă de confuzie am reușit să înțeleg ce vedeam: Sophia îl apucase de păr, îl smulsese de pe mine și-l trântise la pământ. I-a tras două șuturi eficiente și bine plasate, în timp ce prietenii lui strigau „Ooo, rahat!“ fără să-i sară în ajutor. În tot acest timp, în colțul gurii îi atârna o țigară aprinsă, ca și cum nu merita s-o arunce doar ca să se ocupe de el.

În cele din urmă, l-a călcat pe gât cu tenisul ei murdar. Probabil că apăsa destul de zdravăn, pentru că el scotea tot felul de sunete hârâite, de nedeslușit. Când a încercat să o apuce de picior și s-o trântască la pământ, ea a făcut un pas în spate și l-a lovit din nou, după care s-a aplecat cât să-l poată privi în ochi.

— O să mori înainte să împlinești treizeci de ani, i-a spus și i-a suflat fumul în față. N-a zis-o cu răutate, ci pe un ton practic. Într-un accident. Măcar o să fie rapid, dacă asta te consolează.

Între timp, prietenii lui îl ajutau să se ridice și strigau spre Sophia că-i nebună și chiar mai rău, totuși fără să se apropie prea mult.

— Ce? Despre ce vorbești? De ce spui așa ceva? repeta întruna băiatul, cu fața desfigurată de frică.

Ea n-a răspuns, doar i-a privit cum pleacă grăbiți și-i strigă peste umăr tot felul de porcării.

Când au dispărut, s-a întors către mine.

— Cretinul ăla a fost primul tău sărut?

Poate. Într-un fel. Cel puțin în această versiune a vieții mele. Era prea complicat ca să intru în detalii, așa că m-am mulțumit să încuviințez din cap.

Ea a îngenuncheat lângă mine, și-a pus mâinile pe umerii mei și și-a lipit buzele de ale mele. Avea gust de fum și de zahăr, sub care se afla un curent furnicător, verde electric, care trebuie să fi fost o ultimă rămășiță a Hinderlandului sau a oricărei magii stranii care încă îi permitea să-i privească pe oameni și să știe lucruri pe care n-ar fi trebuit să le știe. Ca de exemplu, când și cum vor muri.

— Poftim! a zis ea și s-a retras. Uită-l pe băiatul ăla! Țsta a fost primul tău sărut.

Asta-i ceea ce-mi place să-mi amintesc când mă gândesc la Sophia Snow. Acea dovadă mărunță și solidară că nu tot ce făceau hinterlandezii era menit să provoace distrugere. Însă ei nu aparțineau de această lume și ăsta era adevărul. Fisurile pe care le provocau erau mici, dar puteau să ducă la prăbușirea unui oraș.

Și, dacă ei nu aparțineau acestui loc, atunci asta era valabil și pentru mine. Eram niște prădătoare eliberate într-o lume ce nu era făcută să ne reziste. Până să vină vara, am devenit prăzi.

~ 2 ~

La o zi după ce a murit Hansa Călătoarea, mă afluam într-o sală de festivități din Brooklyn și mă sufocam într-o robă din poliester.

Sophia se înscrișese la liceu odată cu mine, dar nu reușise să ajungă până în ziua absolvirii. Abia dacă rezistase o lună. Zvonurile despre motivele pentru care fusese exmatriculată se băteau cap în cap. Furțișaguri mărunte. Vandalisme mai puțin mărunte. O aventură cu un profesor. Siguranța ei de sine terifiantă, rezultat al unui creier foarte bătrân combinat cu o dorință mocnită de a muri, ambele închise într-un trup de adolescentă.

Cred că ultimul era motivul decisiv, dar și celelalte erau adevărate într-o oarecare măsură. Aș fi putut pleca odată cu ea, dacă n-ar fi fost Ella. Mama mea, radiind de mândrie că fata ei avea să obțină o diplomă de absolvire

a liceului. Chițăisem încolo și-ncoace ca să promovez, trecusem două probe în plus la educație fizică și alesesem din biroul de administrație o robă albastru strident apretată, care foșnea ca o rochie pentru balul de absolvire și arăta ca o rasă monahală.

Era o duminică sufocantă de iunie când am traversat scena către director și teancul lui de diplome false, pentru că pe cele autentice urma să le primim prin poștă. În timp ce mă apropiam de el, m-a încercat un sentiment nespus de straniu: mândrie. Reușisem! Realizasem *ceva*. Mă smulsesem dintr-un basm care mă tot plimba în buclă, plecasem fruntea și înfăptuisem ceva ce nu-mi fusese menit niciodată. Am privit publicul cu ochi mijiți, căutând-o pe Ella în rochia ei neagră de seară asortată cu niște bocanci complet nepotriviți cu anotimpul.

Am descoperit-o aproape în fundul sălii, cu degetele vârâte în gură, gata să fluiere. Am ridicat mâna ca să-i trimit o bezea, apoi am văzut-o pe femeia care se așezase chiar în spatele ei. Suficient de aproape ca s-o poată atinge.

Părul femeii era roșu sângeriș și ochii îi erau ascunși de cercurile fumurii ale unor ochelari ieftini. Când a văzut că o priveam, a zâmbit și s-a aplecat înainte până când bărbia ei aproape a atins umărul mamei. După aceea mi-a făcut semn cu arătătorul. „Vino-ncoace!”

Aerul sălii de ceremonii a vâlurit când cele două jumătăți ale vieții mele s-au întâlnit și s-au respins ca niște magneti inversați. Am revenit la locul meu cu pași împleticiți, cu picioare dintr-odată nesigure. După ce m-am așezat, am privit peste umăr, dar, oricât mi-am întins gâtul, n-am văzut nimic pe deasupra oceanului de toci de absolvenți.

Femeia provenea din Hinterland. O chema Daphne și era motivul pentru care, de luni întregi, păstram distanța față de fostele Povești.

Aplauzele m-au readus la realitate. Ceremonia se încheiase și colegii mei de clasă râdeau și chiuiau de parcă am fi făcut cine știe ce ispravă. Pentru o secundă, chiar am fost de acord cu ei.

Am ieșit în grabă pe hol imediat ce am putut, în căutarea Ellei. Am descoperit-o zâmbind radios din spatele unui buchet cu flori de hibiscus.

— Hei, tu! a zis ea când am îmbrățișat-o.

— Hei! Te simți bine?

— Dacă mă simt *bine*? Mă simt fantastic!

S-a retras, însă nu mi-a dat drumul. Deși îmi lăsasem părul să crească și-l vopsisem într-o nuanță întunecată, tot nu semănam deloc între noi. E amuzant câte lucruri poți să ignori când chiar nu vrei să le vezi.

— Deci ce facem acum? a zis ea pe un ton emoționat. Eu port o rochie și tu... ce ai pe dedesubtul robei ăsteia?

— Ăăă... E săptămâna de spălat rufe.

S-a strâmbat.

— Orice o însemna asta. Ei bine, *eu* sunt în rochie și nu vreau să irosesc ocazia. Alege un loc drăguț unde să luăm prânzul. O să comandăm înghețată!

Ar fi trebuit s-o fac. Ar fi trebuit să arborez un zâmbet și s-o las pe mama să mă scoată la o înghețată ca să sărbătorim ziua pe care niciuna dintre noi nu crezuse că o va prinde. Dar nu puteam. Pentru că Daphne era aici. Se apropiase de ea suficient ca s-o atingă. Și dorința de a ști ce voia de la mine mă sâcăia ca o așchie intrată sub piele.

— Măine? am zis brusc, cercetând încăperea peste umărul ei. Pe chip i s-a așternut dezamăgirea, însă eu am continuat să vorbesc: Lucrez azi. Am uitat să-ți zic. Deci mâine?

— OK.

Și-a lipit un zâmbet peste expresia care îmi spunea că simțise minciuna și m-a îmbrățișat din nou.

— Mersi c-ai venit, am murmurat eu.

Ea m-a zgâlțâit ușor.

— Sunt *mama* ta. Nu-mi mulțumi pentru că sunt aici. Dar după serviciu vino direct acasă, da? O să comandăm mâncare de la restaurantul cel bun în seara asta.

Mi-a cuprins fața în palmele ei răcoroase. Apoi s-a răsucit rapid pe călcâie și s-a pierdut în mulțime fără să privească înapoi. Și asta era ceva nou: când simțea că se agață de mine, se întrerupea imediat. De fiecare dată mă simțeam pustiită și-mi doream s-o fi îmbrățișat mai îndelung. Mi-am dorit să n-o fi mințit și să fim pe drum către un local drăguț. Însă o mințisem și nu asta făceam și, odată ce ea a dispărut, mi-am croit și eu drum spre ieșire.

Credeam că Daphne avea să mă aștepte acolo, totuși n-am văzut-o. Trotuarul era înțesat de familii, frați înghiontindu-se, mame cu rujuri în nuanțe văratice și tați în pantaloni din doc, cu ochii în telefoane. Am șerpuit printre ei ca o nălucă. În trecere pe lângă un tomberon, mi-am scos roba și am aruncat-o. Cerul era ca tavanul capitonat al unei celule și te făcea să te simți ca și cum te-ai afla înăuntru, chiar și când erai afară. Iar în aer plutea ceva, o senzație de *așteptare*. Ca și cum colțișorul de oraș unde mă aflam era un șoricel deasupra căruia plana laba unei pisici.